

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. R. (poprzednio M.) jest właścicielem firmy (...) w J. przy ul. (...) która prowadzi działalność gospodarczą – warsztat naprawy samochodów. W warsztacie tym zatrudnieni są jej mąż A. R. (1) oraz jego brat A. R. (2) którzy faktycznie prowadzą ten warsztat. W dniu 10 listopada 2016 r. A. R. (1) dokonał zamówienia nr (...) na stronie internetowej (...) (prowadzonej przez (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K.) opon 33x12, (...) w ilości 2 sztuk o łącznej wartości 1322,80 zł. Jako formę płatności wskazał „za pobraniem u kuriera”. Opony te zostały zamówione przez A. R. (1) w związku ze zleceniem montażu tych opon w samochodzie marki T. (...) należącym do jednego z klientów tego warsztatu. Opony te zostały dostarczone do tego warsztatu w J. przy ul. (...) przez kuriera P. S. w dniu 23 listopada 2016 r. i zostały odebrane przez A. R. (2) który zapłacił kurierowi przy odbiorze tych opon kwotę 1322,80 zł. (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K. wystawiło dwie faktury w związku z zakupem tych opon nr (...) z dnia 11 listopada 2016 r. (k. 9) i nr (...) z dnia 22 listopada 2016 r. (k. 47) z których wynika iż sposób zapłaty to płatność gotówką kurierowi. (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K. nie przedstawiło żadnych dokumentów zwłaszcza informacji z firmy kurierskiej (...) odnośnie rodzaju tej przesyłki i formy płatności czy listów przewozowych z których wynika iż nastąpił rzeczywiście błąd pracownika tej firmy odnośnie sposobu płatności za tą przesyłkę. (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K. nie przedstawiło również żadnych dokumentów z których wynikałoby że za te opony nie została zapłacona kwota 1322,80 zł przez pracowników firmy (...) w J. przy ul. (...) kurierowi w dniu 23 listopada 2016 r. podczas odbioru tych opon. (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K. kontaktowała się z A. R. (1) w kwestii zapłaty za te opony jednak uzyskała od A. R. (1) informacje iż opony te zostały opłacone gotówką kurierowi w momencie dostarczenia przesyłki. W dniu 23 czerwca 2017 r. reprezentujący (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K. A. S. złożył zawiadomienie pełnienia przestępstwa w niniejszej sprawie. Firma (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K. nie dochodziła zwrotu kwoty 1322,80 zł od firmy (...) w J. przy ul. (...) na drodze postępowania cywilnego.

K. R. ma ukończone 33 lata, jest mężatką, nie ma nikogo na utrzymaniu, prowadzi własną działalność gospodarczą i osiąga dochód 3000 zł, nie była karana (k. 137), nie była leczona psychiatrycznie ani odwykowo.

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonej K. R. (k. 102 i 139), zeznań świadków: P. S. (k. 60 i k. 140), A. R. (2) (k. 65 i k. 150) oraz dokumentów w postaci: faktury (k. 9, k. 47, k. 86, k. 103), korespondencji mailowej (k. 33, k. 36-38, k. 55, k. 57, k. 81-84), pisma z (...) (k. 58) i karty karnej (k. 92, k. 137) oraz częściowo zeznań świadków A. S. (k. 2 i k. 79) i M. K. (k. 90).

K. R. stanęła pod zarzutem, iż w dniu 23 listopada 2016 r. w miejscowości J. w województwie (...) przywłaszczyła powierzone jej mienie w postaci opon 33x12, (...) w ilości 2 sztuk o łącznej wartości 1322,80 zł które to opony otrzymała w związku z umową sprzedaży zawartą za pośrednictwem strony internetowej (...), nr zamówienia (...), działając w ten sposób na szkodę (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K. to jest popełnienia czynu z art. 284 § 2 k.k. .

Oskarżona K. R. w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie przed Sądem nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu (k. 102 i k. 139). Oskarżona K. R. wyjaśnił iż jest właścicielką warsztatu samochodowego R. (...) mieszczącego się w J. przy ul. (...). Przedmiotowe opony zamówione u sprzedającego (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K. zostały zamówione przez pracownika jej warsztatu. W dniu 22 listopada 2016 r. sprzedający wystawił fakturę, a opony dotarły do warsztatu w dniu 23 listopada 2016 r. Zgodnie z fakturą (...) płatność była gotówką kurierowi. Opony te odbierał pracownik warsztatu jej szwagier A. R. (2). Zgodnie z fakturą opony te miały zostać wydane przez kuriera po zapłaceniu gotówką przy odbiorze. Gdyby nie zostały one opłacone to kurier nie wydał by tych opon. Za opony te zapłacił A. R. (2), a następnie opony te zostały zamontowane w samochodzie klienta warsztatu do którego zostały one zamówione. Po pewnym czasie z jej mężem A. R. (1) skontaktował się ktoś z firmy (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K. twierdząc że mieli jakiś problem z kurierem, a na firmowego maila otrzymali informację o nieopłaceniu

pieniędzy za te opony . Oskarżona K. R. wskazała iż nie wie co stało się z pieniędzmi jakie zostały zapłacone kurierowi za te opony (k. 102 i k. 139) .

Sąd dał w całości wiarę wyjaśnieniom oskarżonej K. R. . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonej K. R. są jasne , dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków : P. S. (k. 60 i k. 140), A. R. (2) (k. 65 , k. 150) i A. R. (1) (k. 68 i k. 150-151) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę oraz dokumentami w postaci faktury (k. 9 , k. 47, k. 86, k. 103) , korespondencji mailowej (k. 33, k. 36-38, k. 55, k. 57 , k. 81-84) i pisma z (...) (k. 58) . Z wyżej wskazanych dowodów , zwłaszcza z zeznań świadków : P. S. (k. 60 i k. 140), A. R. (2) (k. 65 , k. 150) i A. R. (1) (k. 68 i k. 150-151) wynika iż przedmiotowe opony zostały opłacone przy ich odbiorze kurierowi w dniu 23 listopada 2016 r. zgodnie z fakturą wystawioną przez (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K.. Tym samym z zeznań tych świadków wynika wprost iż zachowanie oskarżonego K. R. nie realizuje znamion czynu z art. 284 § 2 k.k. .

Sąd dał wiarę w całości zeznaniom świadków: P. S., A. R. (2) i A. R. (1) jako jasnym , dokładnym , spójnym , logicznym i korespondującym z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego .

Z zeznań świadka P. S. – kuriera (...) który dostarczał przedmiotowe opony do firmy (...) w J. przy ul. (...) w dniu 23 listopada 2016 r. wynika iż nie pamięta szczegółów dostarczenia tej przesyłki . Jednak jeżeli ta przesyłka była obciążana obowiązkiem zapłaty przy odbiorze a on nie pobrał by tych pieniędzy to został by o tym poinformowany przy rozliczaniu kasy ale nie otrzymał takiej informacji . Ponadto świadek P. S. opisał jak wygląda dostarczanie przez niego przesyłek płatnych przy odbiorze (k. 60 i k. 140) .

Z zeznań świadka A. R. (2) pracownika firmy (...) w J. przy ul. (...) – szwagra oskarżonej K. R. wynika iż przedmiotowe opony zamówił jego brat A. R. (1). Świadek A. R. (2) wskazał iż to on odbierał te opony i jeżeli one zostały zamówione z płatnością przy odbiorze u kuriera to on zapłacił za te opony przy odbiorze . Wie że ten sklep następnie kontaktował się w sprawie zapłaty za te opony. Nie zapłacili jednak ponownie gdyż pieniądze za te opony zostały zapłacone kurierowi przy odbiorze (k. 65 i k. 150) .

Z zeznań świadka A. R. (1) pracownika firmy (...) w J. przy ul. (...) – męża oskarżonej K. R. wynika iż to on zamówił za pobraniem przedmiotowe opony . Opony te odebrał jego brat A. R. (2) lub P. B. . Jeżeli towar został odebrany od kuriera to na pewno został on opłacony , w innym wypadku kurier nie wydał by tych opon . Nie zwracał żadnych pieniędzy za te opony bo zostały one opłacone przy ich odbiorze kurierowi . Ta firma kontaktował się z nim telefonicznie w kwestii zapłaty za te opony (k. 68 i k. 150-151) .

Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Zeznania świadków są jasne , dokładne i korespondują z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Z zeznań świadka M. K. pracownika firmy (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K. wynika jak wyglądał jej kontakt z R. (...) w J. przy ul. (...) w związku z faktem iż w ocenie (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K. firma (...) w J. przy ul. (...) nie zapłaciła za zakupione opony (k. 90) .

Natomiast świadek A. S. – pracownik (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K. który składał zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa w imieniu tej firmy wskazał iż w wyniku pomyłki pracownika (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K. przedmiotowe opony zostały wysłane do firmy (...) w J. przy ul. (...) za pośrednictwem firmy kurierskiej (...) bez pobrania , mimo iż z zamówienia wynikało iż klienta wskazał płatność u kuriera przy odbiorze przesyłki . Następnie świadek A. S. opisał jak wyglądały kontakty i korespondencja z R. (...) w J. przy ul. (...) mającą na celu odzyskanie pieniędzy za dostarczone w dniu 23 listopada 2016 r. opony (k. 2 i k. 79) .

Oceniając zeznania świadka A. S. i M. K. należy wskazać iż (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K. nie przedstawiła żadnych dokumentów , zwłaszcza informacji z firmy kurierskiej (...) odnośnie rodzaju tej przesyłki i formy płatności czy

listów przewozowych z których wynika iż nastąpił rzeczywiście błąd pracownika tej firmy odnośnie sposobu płatności za tą przesyłkę . Należy bowiem wskazać iż tych listów przewozowych winno bowiem w takiej sytuacji wynikać że przedmiotowe opony zostały dostarczone do R. (...) w J. przy ul. (...) bez pobrania i zostać wskazane iż opony te zostały już opłacone wcześniej . (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K. nie przedłożyło do akt postępowania przygotowawczego tych listów przewozowych , mimo iż świadek A. S. w swoich zeznaniach wskazuje ich numery (k. 2) . Należy wskazać iż z faktur wystawionych przez (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K. nr (...) z dnia 11 listopada 2016 r. (k. 9) i nr (...) z dnia 22 listopada 2016 r. (k. 47) wynika iż sposób zapłaty to płatność gotówką kurierowi. (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K. nie przedstawiło żadnych dokumentów z których wynikałoby że za te opony nie została zapłacona kwota 1322,80 zł kurierowi w dniu 23 listopada 2016 r. podczas odbioru tych opon . Wyżej wskazane fakty podważają prawdziwość zeznań świadków A. S. i M. K. w części z której wynika iż pracownicy firmy (...) w J. przy ul. (...) nie zapłacili za przedmiotowe opony w dniu 23 listopada 2016 r. kwoty 1322,80 zł kurierowi podczas odbioru tych opon.

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 284 § 1 k.k. stanowi , iż karze podlega , kto przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą lub prawo majątkowe . Natomiast z treści art. 284 § 2 k.k. wynika iż kto przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5 . Przesłupstwo przywłaszczenia różni się od kradzieży brakiem elementu zaboru rzeczy, która znajduje się w posiadaniu sprawcy, przy czym sposób wejścia przez sprawcę w jej posiadanie jest obojętny dla bytu przestępstwa. Sprawca zatem nie musi - tak jak przy kradzieży - przejawiać przestępczej aktywności, aby wejść w posiadanie rzeczy. W ujęciu art. 284 § 1 k.k. przywłaszczenie dotyczy nie tylko cudzej rzeczy ruchomej, lecz także cudzego prawa majątkowego, przy czym chodzi tu zarówno o prawa rzeczowe, jak i wierzytelności oraz prawa majątkowe związane z własnością intelektualną. Przedmiotem ochrony przestępstwa określonego w art. 284 § 1 k.k. jest własność lub inne prawa rzeczowe albo obligacyjne do rzeczy ruchomej lub prawo majątkowe. Zachowanie się sprawcy przestępstwa określonego w art. 284 § 1 k.k. polega na przywłaszczeniu cudzej rzeczy ruchomej lub cudzego prawa. Przywłaszczenie rozumieć należy jako rozporządzenie jak swoją własnością cudzą rzeczą ruchomą lub cudzym prawem majątkowym z wykluczeniem osoby uprawnionej . Przywłaszczenie wymaga działania w zamiarze bezpośrednim kierunkowym postąpienia z cudzą rzeczą (lub prawem majątkowym), tak jakby się było jej właścicielem (animus rem sibi habendi). Sprawca przywłaszczenia musi więc zmierzać do zatrzymania cudzej rzeczy lub innego mienia (prawa majątkowego) dla siebie lub innej osoby bez żadnego do tego tytułu (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 I 1978 r., V KR 137/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64). Przesłupstwo określone w art. 284 k.k. jest przestępstwem materialnym, do dokonania którego ustawa wymaga powstania skutku, w postaci utraty przez właściciela (posiadacza) lub osobę posiadającą inne prawo do rzeczy tej rzeczy w wyniku działania sprawcy lub utraty prawa majątkowego. O zamiarze przywłaszczenia może świadczyć odmowa zwrotu cudzej rzeczy, zaprzeczenie jej posiadania, sprzedaż lub darowanie innej osobie, przerobienie rzeczy itp. Natomiast bezprawne zatrzymanie cudzej rzeczy, a nawet używanie jej, chociażby w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ale bez zamiaru zatrzymania na własność, nie stanowi przestępstwa przywłaszczenia (tak wyrok. Sądu Najwyższego z dnia 6 V 2004 r., V KK 316/03, OSNKW 2004, nr 7-8, poz. 70).

Przesłupstwo określone w art. 284 § 2 k.k. stanowi kwalifikowany typ przywłaszczenia. Przepis ten chroni własność, posiadanie oraz inne prawa rzeczowe i obligacyjne przysługujące danemu podmiotowi do rzeczy ruchomej. Przepis art. 284 § 2 k.k. chroni szczególny stosunek zaufania, którym został obdarzony sprawca przez właściciela rzeczy. Ochrona tego szczególnego stosunku zaufania oraz naruszenie go przez sprawcę sprzeniewierzenia uzasadnia surowszą

odpowiedzialność sprawcy dopuszczającego się tej postaci przywłaszczenia. Powierzenie jest to przekazanie władztwa nad rzeczą z zastrzeżeniem obowiązku jej późniejszego zwrotu. Powierzenie może nastąpić z prawem do używania lub użytkowania rzeczy bądź bez tego prawa . W szczególności jest powierzona rzecz oddana w komis lub dla wykonania jej kopii (pro wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 1981 r., Rw 207/79, OSNKW 1978, nr 10, poz. 116), a także rzecz użyczona .

Jeżeli chodzi o czyn z zarzucony oskarżonej K. R. to nie można stwierdzić na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego by zachowanie oskarżanej zrealizowało znamiona czynu z art. 284 § 2 k.k. . Podnieść należy iż dniu 10 listopada 2016 r. A. R. (1) (a nie oskarżona K. R.) dokonał zamówienia na stronie internetowej (...) (prowadzonej przez (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K.) opony 33x12, (...) w ilości 2 sztuk o łącznej wartości 1322,80 zł wskazując jako formę płatności płatność gotówką kurierowi przy dostarczeniu przesyłki . Została więc zawarta umowa kupna sprzedaży . Należy zauważyć iż w momencie dostarczenia tych opon oskarżona K. R. stała się ich właścicielem zgodnie z art. 155 § 2 k.c. . Zgodnie z treścią art. 155 § 2 k.c. jeżeli przedmiotem umowy zobowiązującej do przeniesienia własności są rzeczy oznaczone tylko co do gatunku, do przeniesienia własności potrzebne jest przeniesienie posiadania rzeczy. Niewątpliwym jest iż w momencie dostarczenia opony 33x12, (...) w ilości 2 sztuk o łącznej wartości 1322,80 zł przez kuriera w dniu 23 listopada 2016 r. doszło do przeniesienia posiadania tych rzeczy na rzecz firmy (...) w J. przy ul. (...) należącej do oskarżonej K. R. bez względu na fakt czy została uiszczona cena sprzedaży tych opon. Tym samym nie może być mowy by zachowanie oskarżonej K. R. realizowało znamiona czynu z art. 284 § 1 k.k. czy też z art. 284 § 2 k.k. . Przedmiotowe opony w momencie przeniesienia ich posiadania stanowiły już własność firmy (...) w J. przy ul. (...) należącej do oskarżonej K. R. , tym samym nie może być mowy by były one rzeczą cudzą czy też powierzoną . Ponadto należy wskazać iż opony te zamówił mąż oskarżonej K. A. R. , a jego brat A. R. (2) odebrał te opony od kuriera (...) P. S. w dniu 23 listopada 2016 r. . Opony te zostały następnie zamontowane przez A. i A. R. (1) do samochodu marki T. (...) należącej do jednego z klientów tego warsztatu na zlecenie którego te opony zostały zamówione . Tym samym oskarżona K. R. nie brała udziału ani w zamówieniu tych opon ani w ich odbiorze od kuriera . Należy wskazać iż (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K. nie przedstawiło żadnych dokumentów zwłaszcza informacji z firmy kurierskiej (...) odnośnie rodzaju tej przesyłki i formy płatności czy listów przewozowych z których wynika iż nastąpił rzeczywiście błąd pracownika tej firmy odnośnie sposobu płatności za tą przesyłkę odnośnie opon zamówionych przez firmę (...) w J. przy ul. (...) należąca do oskarżonej K. R.. (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K. nie przedstawiło również żadnych dokumentów z których wynikało by że za te opony nie została zapłacona kwota 1322,80 zł przez pracowników firmy (...) w J. przy ul. (...) kurierowi w dniu 23 listopada 2016 r. podczas odbioru tych opon . Prokuratura dokonując ustaleń w tej sprawie oparła się wyłącznie na twierdzeniach świadka A. S. działającego w imieniu (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K. (k. 2 i k. 79) . Należy wskazać iż świadek A. S. podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym złożył do akt postępowania tylko fakturę (...) z dnia 11 listopada 2016 r. z której wynika iż sposób zapłaty za te opony to płatność gotówką kurierowi (k. 9) . Należy wskazać iż również z faktury (...) z dnia 22 listopada 2016 r. (k. 47) złożonej do akt postępowania przez oskarżoną K. R. wynika iż sposób zapłaty to płatność gotówką kurierowi . Brak jest jakichkolwiek obiektywnych dowodów iż kwota 1322,80 zł w dniu 23 listopada 2016 r. nie została zapłacona za przedmiotowe opony przy ich odbiorze od kuriera na rzecz (...) Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w K. . Należy wskazać iż fakt uiszczenia tej kwoty podczas obioru tych opon od kuriera w dniu 23 listopada 2016 r. wynika wprost z wyjaśnień oskarżonej K. R. (k. 102 i k. 139) oraz zeznań świadków P. S. (k. 60 i k. 140), A. R. (2) (k. 65 , k. 150) i A. R. (1) (k. 68 i k. 150-151) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę .

Dlatego Sąd wobec braku realizacji przez oskarżoną K. R. znamion czynu z art. 284 § 2 k.k. uniewinnił ją od popełnienia zarzucanego jej czynu . Należy wskazać iż Sąd rozstrzygnął wszelkie niedające się usunąć wątpliwości na podstawie art. 5 § 2 k.p.k. na korzyść oskarżonej K. R. .

Na podstawie art. 632 k.p.k. koszty postępowania ponosi Skarbu Państwa.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.